

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 9 października 1963 r.

Nr 75

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

- 371 — nr 316 z dnia 3 października 1963 r. w sprawie uprawnień prezydiów wojewódzkich rad narodowych w zakresie gospodarowania niektórymi surowcami miejscowymi 653
- 372 — nr 323 z dnia 7 października 1963 r. w sprawie ustanowienia „Odznaki Braterstwa Broni” 655

ZARZĄDZENIE

- 373 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 30 czerwca 1963 r. w sprawie porcjowania wyrobów mięsnych w zakładach gastronomicznych 655

OBWIESZCZENIE

- 374 — Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 18 września 1963 r. w sprawie ustalenia czwartego wykazu spółdzielni budownictwa mieszkaniowego i ich budynków, w których lokale mieszkalne mogą korzystać z wyłączenia spod publicznej gospodarki lokalami 656

371

UCHWAŁA Nr 316 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 października 1963 r.

w sprawie uprawnień prezydiów wojewódzkich rad narodowych w zakresie gospodarowania niektórymi surowcami miejscowymi.

W celu wzmocnienia potencjału produkcyjnego jednostek planu terenowego, wzmocnienia wykorzystania surowców pochodzenia miejscowego oraz zapewnienia współdziałania wojewódzkich rad narodowych w zakresie właściwego gospodarowania tymi surowcami, a w szczególności intensyfikacji ich produkcji, skupu i racjonalnego wykorzystania, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała dotyczy następujących surowców, zwanych dalej „surowcami miejscowymi”:

- 1) drewna opałowego,
- 2) grzybów,
- 3) materiałów ściennych,
- 4) nawozów wapiennych,
- 5) owoców krajowych,
- 6) piasku,
- 7) pospółki,
- 8) runa leśnego,
- 9) siana,
- 10) słomy,
- 11) torfu,
- 12) trzciny,
- 13) warzyw,
- 14) wikliny,
- 15) żwiru.

§ 2. 1. Ustala się obowiązek sporządzania rocznych i wieloletnich wojewódzkich bilansów surowców miejscowych. Wojewódzkie bilanse surowców miejscowych stanowią podstawę do opracowania ogólnokrajowych bilansów surowców miejscowych.

2. Wojewódzkie i ogólnokrajowe bilanse surowców miejscowych opracowują jednostki określone w załączniku do uchwały, zwane dalej „gestorami wojewódzkimi” — w odniesieniu do bilansów wojewódzkich oraz „gestorami centralnymi” — w odniesieniu do bilansów ogólnokrajowych.

3. Gestorzy centralni w porozumieniu z prezydiami zainteresowanych wojewódzkich rad narodowych określą, w których województwach powinny być opracowane wojewódzkie bilanse surowców miejscowych, biorąc pod uwagę wielkość przychodu tych surowców i jego znaczenie dla bilansów ogólnokrajowych. W bilansach ogólnokrajowych przychód poszczególnych surowców miejscowych z województw, dla których nie sporządza się bilansów wojewódzkich, ustala się w sposób szacunkowy.

4. Wojewódzki bilans surowców miejscowych powinien w szczególności określać przewidywane wielkości:

- 1) skupu na terenie województwa,
- 2) dostaw z innych województw,
- 3) sprzedaży poza teren danego województwa, wraz ze wskazaniem ich przeznaczenia (np. na eksport, do zużycia na terenie innych województw),
- 4) dostaw dla poszczególnych organizacji odbiorców oraz odbiorców działających na terenie województwa (np. przemysł terenowy, spółdzielczość itd.).

§ 3. 1. Lista bilansowanych surowców miejscowych (§ 1) może zostać rozszerzona przez gestora centralnego na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Jeżeli dodatkowa lista obejmuje surowce, dla których nie ma gestora wojewódzkiego, bilans wojewódzki opracowuje właściwy organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Spory co do rozszerzenia listy surowców miejscowych rozstrzyga Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 4. 1. Projekty wojewódzkich bilansów surowców miejscowych powinny być przed ich zatwierdzeniem przez gestora centralnego przedstawione do zaopiniowania prezydiom właściwych wojewódzkich rad narodowych.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych opiniują projekty wojewódzkich bilansów surowców miejscowych w terminach przewidzianych na opracowanie narodowych planów gospodarczych, zwracając szczególną uwagę na sprawy:

- 1) zwiększenia produkcji (uzysku) na terenie województwa,
- 2) intensyfikacji wykorzystania innych rezerw przychodu z terenu województwa (ograniczenie marnotrawstwa, zwiększenie skupu itd.),
- 3) zasadności i stopnia zaspokojenia potrzeb województwa,
- 4) intensyfikacji wykorzystania innych, bardziej dostępnych surowców miejscowych,
- 5) wyeliminowania zbędnych, gospodarczo niezasadnych przewozów.

3. Opinia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (ust. 2) powinna zawierać w razie potrzeby odpowiednie wnioski.

§ 5. 1. Gestorzy centralni przed zatwierdzeniem bilansu ogólnokrajowego oraz bilansów wojewódzkich surowców miejscowych powinni w miarę możliwości uwzględniać w projektach bilansów surowców miejscowych uzasadnione wnioski prezydiów wojewódzkich rad narodowych (§ 4 ust. 3) oraz informować prezydium zainteresowanych wojewódzkich rad narodowych o ustosunkowaniu się do tych wniosków. Opracowywane przez gestorów centralnych bilanse surowców miejscowych powinny zapewniać prawidłowe kierunki zbytu tych surowców w celu wyeliminowania zbędnych i nieuzasadnionych gospodarczo przewozów.

2. W razie nieuwzględnienia w ogólnokrajowym bilansie surowców miejscowych wniosków prezydiów wojewódzkich rad narodowych gestor centralny obowiązany jest przedstawić je wraz z uzasadnieniem własnego stanowiska do rozstrzygnięcia ministrowi.

3. W razie nieosiągnięcia porozumienia w sprawie wniosków prezydium wojewódzkiej rady narodowej w trybie określonym w ust. 2, sprawę rozstrzyga Rada Ministrów.

§ 6. Właściwe organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych mają obowiązek bieżąco analizować przebieg realizacji wojewódzkich bilansów surowców miejscowych oraz podejmować niezbędne środki do:

- 1) intensyfikacji produkcji (skupu), szczególnie w razie deficytu danych surowców miejscowych na terenie województwa,
- 2) wyeliminowania zbędnych, krzyżujących się przewozów.

§ 7. 1. Prawo decydowania o zagospodarowaniu nadwyżek powstających w toku realizacji wojewódzkiego bilansu surowców miejscowych przysługuje prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadkach, gdy gestor centralny musi przeznaczyć nadwyżki powstałe w toku realizacji wojewódzkiego bilansu surowców miejscowych na inne szczególnie ważne cele gospodarcze, a w szczególności na eksport, na zaspokojenie nieprzewidzianych potrzeb innych województw, na pokrycie deficytu innych województw z powodu niewykonania planów produkcji (skupu) itp. Gestor centralny obowiązany jest jednak powiadomić o tym prezydium zainteresowanej wojewódzkiej rady narodowej i podać motywy swej decyzji.

§ 8. 1. Ministrowie ustalą tryb i sposób opracowywania wojewódzkich bilansów surowców miejscowych, kierując się wytycznymi instrukcji Komisji Planowania przy Radzie Ministrów o opracowaniu projektu narodowego planu gospodarczego.

2. Ministrowie ustalą wspólnie z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego zakres niezbędnej sprawozdawczości dla opracowania wojewódzkich bilansów surowców miejscowych oraz sprawozdań z wykonania tych bilansów.

§ 9. Uchwała nie narusza obowiązujących przepisów w sprawie zasad skupu niektórych surowców miejscowych od ludności.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 316 Rady Ministrów z dnia 3 października 1963 r. (poz. 371).

SPIS CENTRALNYCH I WOJEWÓDZKICH GESTORÓW W ZAKRESIE BILANSOWANIA SUROWCÓW MIEJSCOWYCH

l.p.	Nazwa surowca	Gestor centralny	Gestor wojewódzki
1	2	3	4
1	Drewno opałowe	Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	Okręgowe zarządy lasów państwowych
2	Grzyby	Zjednoczenie Leśnej Produkcji Nierzecznej	Przedsiębiorstwa leśnej produkcji nierzecznej „Las”
3	Materiały ściennie	Centrala Materiałów Budowlanych	Wojewódzkie centrale materiałów budowlanych
4	Nawozy wapienne	Biuro Zbytu Wapna i Gipsu	Biuro Zbytu Wapna i Gipsu
5	Owoce krajowe	Ministerstwo Handlu Wewnętrznego	Wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych
6	Piasek	Centrala Materiałów Budowlanych	Wojewódzkie centrale materiałów budowlanych
7	Pospółka	Centrala Materiałów Budowlanych	Wojewódzkie centrale materiałów budowlanych
8	Runo leśne	Zjednoczenie Leśnej Produkcji Nierzecznej	Przedsiębiorstwa leśnej produkcji nierzecznej „Las”
9	Siano	Ministerstwo Rolnictwa	Wydziały rolnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych
10	Słoma	Ministerstwo Rolnictwa	Wydziały rolnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych

Lp.	Nazwa surowca	Gestor centralny	Gestor wojewódzki
1	2	3	4
11	Torf	Zespół Przemysłu Torfowego przy Komitecie Drobnej Wytwórczości	Wydziały przemysłu prezydiów wojewódzkich rad narodowych
12	Trzcina	Zespół Wikliniarsko-Trzciniarski przy Komitecie Drobnej Wytwórczości	Wydziały przemysłu prezydiów wojewódzkich rad narodowych
13	Warzywa	Ministerstwo Handlu Wewnętrznego	Wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych
14	Wiklina	Zespół Wikliniarsko-Trzciniarski przy Komitecie Drobnej Wytwórczości	Wydziały przemysłu prezydiów wojewódzkich rad narodowych
15	Żwir	Centrala Materiałów Budowlanych	Wojewódzkie centrale materiałów budowlanych

372

UCHWAŁA Nr 323 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 października 1963 r.

w sprawie ustanowienia „Odznaki Braterstwa Broni”.

W związku z XX-leciem Ludowego Wojska Polskiego Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się „Odznakę Braterstwa Broni”.

§ 2. „Odznakę Braterstwa Broni” nadaje się żołnierzom Sił Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz armii innych państw socjalistycznych, jak również obywatelom Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i innych państw socjalistycznych jako symbol zasług położonych w umacnianiu więzów przyjaźni, braterstwa broni i współpracy między armiami państw socjalistycznych we wspólnej walce o pokój i socjalizm.

§ 3. „Odznakę Braterstwa Broni” nadaje Minister Obrony Narodowej.

§ 4. Minister Obrony Narodowej określi wzór „Odznaki Braterstwa Broni”, tryb jej nadawania i sposób noszenia oraz wzór dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

373

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 30 czerwca 1963 r.

w sprawie porcjowania wyrobów mięsnych w zakładach gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 27 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 13 stycznia 1954 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego niektórych uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu artykułami spożywczymi w zakładach żywienia zbiorowego (Monitor Polski Nr A-7, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki upoważnione do opracowywania przepisów kulinarnych dla produkcji wyrobów w zakładach gastronomicznych, wymienione w § 2 i § 3 zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 3 stycznia 1957 r. w sprawie przepisów kulinarnych w zakładach gastronomicznych (Monitor Polski Nr 1, poz. 8), ustalą we wszystkich obowiązujących oraz nowo wydawanych przepisach kulinarnych na wyroby mięsne, produkowane przez podległe zakłady gastronomiczne, normę surowca mięsnego w takiej wysokości, aby 1 porcja gotowego wyrobu wynosiła:

	bez kości	z kością
1) z mięs gotowanych	100 g	120 g
2) z mięs duszonych i pieczonych:		
a) w całości, 1-porcjowych i roz-		

	bez kości	z kością
drobniowych (np. gulasz, ragout)	80 g	100 g
b) z nadzieniem i faszerowanych	90 g	120 g
3) z mięs smażonych:		
a) panierowanych	100 g	110 g
b) sauté	90 g	100 g
4) z mielonych mas mięsnych (bez względu na technikę wykonania, z wyjątkiem befsztyka tatarskiego)	100 g	—
5) flaków (mięso stanowi 40%)	300 g	—
flaków po poznańsku	150 g	—
flaków panierowanych	180 g	—
6) wędlin i przekąsek mięsnych (pieczenie na zimno, mięsa w galaretach, befsztyk tatarski itp.)	50 g	—

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do potraw produkowanych z kończyn zwierząt, jak np. gołonka, ratka, gicz, przy których decyduje anatomiczny podział, potraw produkowanych z ogonów oraz gorących parówek i serdelków, których wielkości wynikają z porcjowania w czasie ich wyrobu. Przepis ust. 1 pkt 5 nie ma zastosowania w zakładach specjalistycznych, które mogą sprzedawać flaki w większych porcjach.